

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony C. S. w dniu 16 marca 2019 r. około godziny 23.00. bez pozwolenia siostry K. N. mieszkającej w L. przy ul. (...) wziął należący do niej samochód marki H. o nr rej. (...) i pojechał tym samochodem w kierunku ul. (...) w L. . Obwiniony C. S. zrobił to mimo iż nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami , a wcześniej zażywał przepisane mu przez lekarza psychiatrę leki psychotropowe H. i O. po których nie powinno prowadzić się pojazdów mechanicznych (k. 97) . Jadąc około godz. 23.15 ulicą (...) od strony ul. (...) samochodem marki H. o nr rej. (...) obwiniony C. S. na łuku drogi ul. (...) przed skrzyżowaniem z ul. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niezachowanie należytych środków ostrożności i nie dostosowanie prędkości do panujących warunków drogowych . W wyniku czego obwiniony C. S. utracił kontrolę nad kierowanym przez siebie samochodem marki H. o nr rej. (...) i wypadł z drogi wjeżdżając na chodnik i uszkadzając znaki drogowe oraz latarnię na szkodę Urzędu Miasta L.. Następnie obwiniony C. S. oddalił się z miejsca tego zdarzenia .

Do zdarzenia doszło w terenie zabudowanym gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h .

Obwiniony C. S. ma ukończone 22 lata , jest kawalerem , jest bezrobotny, nie ma nikogo na utrzymaniu , nie był karany (k. 27) , nie leczy się odwykowo , leczy się psychiatrycznie . Z opinii sądowno psychiatrycznej sporządzonej przez biegłego lekarza psychiatrę w dniu 24 czerwca 2019 r. (k. 41-44) i uzupełniającej opinii sądowno psychiatrycznej sporządzonej przez biegłego lekarza psychiatrę w dniu 19 sierpnia 2019 r. (k. 67-69) wynika iż u obwinionego C. S. nie rozpoznano choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego . Rozpoznano natomiast w odniesieniu do zarzucanego mu czynu zaburzenia osobowości u osób uzależnionych od alkoholu . Ten stan psychiczny tempore criminis nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego jej czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. O ile tempore criminis badany wprowadził się w stan nietrzeźwości to był to stan , którego skutki mógł przewidzieć . Stan zdrowia psychicznego obwinionego pozwala na jego udział w postępowaniu karnym (poczytalność nie budzi żadnej wątpliwości) oraz na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów wyjaśnień obwinionego C. S. (k. 14 i k. 78) oraz dokumentów w postaci : notatki urzędowej (k. 1-2, k. 3 , k. 10) , szkicu miejsca wypadku drogowego (k. 4) , protokołu oględzin rzeczy (k. 6, k. 7, k. 8, k. 9) , dokumentacji fotograficznej (k. 11- 12) , karty karnej (k. 27) , informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 28) , dokumentacji medycznej (k. 38) , opinii sądowno – psychiatrycznej (k. 41-44) , opinii sądowno- psychologicznej (k. 58-63) i opinii sądowno- psychiatrycznej uzupełniającej (k. 67-69 , k. 96-97).

Obwiniony C. S. stanął pod zarzutami , iż :

1. W dniu 16 marca 2019 roku ok. godz. 23:15 w miejscowości L. przy ul. (...) kierował na drodze publicznej pojazdem marki H. o nr rej. (...) nie mając do tego uprawnień to jest popełnienia czynu z art. 94 § 1 k.w..
2. W miejscu i czasie jak wyżej kierując pojazdem marki H. o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niezachowanie należytych środków ostrożności w wyniku czego utracił kontrolę nad pojazdem i doprowadził do zdarzenia drogowego uszkadzając znak drogowy oraz latarnię , a następnie oddalił z miejsca zdarzenia czyniąc tym szkodę na rzecz Urzędu Miasta L. to jest popełnienie czynu z art. 86 § 1 k.w. .

Obwiniona C. S. podczas przesłuchania w charakterze obwinionego w postępowaniu wyjaśniającym i na rozprawie przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 14 i k. 78) . Obwiniony C. S. wyjaśnił iż brał wtedy silne leki i stracił panowanie na tym samochodem . Nie wie czy zasnął czy stracił kontrolę nad tym pojazdem .

Następnie będąc w szoku poszedł do siostry . Obwiniony C. S. wskazał iż nigdy nie miał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi (k. 38) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego C. S. jako jasnym , dokładnym i korespondującym z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci : notatki urzędowej (k. 1-2, k. 3 , k. 10) , szkicu miejsca wypadku drogowego (k. 4) , protokołu oględzin rzeczy (k. 6, k. 7, k. 8, k. 9) , dokumentacji fotograficznej (k. 11- 12) , informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 28) , dokumentacji medycznej (k. 38) , opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 41-44) , opinii sądowo- psychologicznej (k. 58-63) i opinii sądowo-psychiatrycznej uzupełniającej (k. 67-69 , k. 96-97) .

Sąd dał pełną wiarę opinii sądowo psychiatrycznej sporządzonej przez biegłego lekarza psychiatrę w dniu 24 czerwca 2019 r. (k. 41-44) , uzupełniającej opinii sądowo psychiatrycznej sporządzonej przez biegłego lekarza psychiatrę w dniu 19 sierpnia 2019 r. (k. 67-69) oraz uzupełniającej opinii ustnej złożonej przez biegłego lekarza psychiatrę dr hab. S. F. na rozprawie w dniu 18 listopada 2019 r. (k. 96-97) . Z opinii tych wynika iż u obwinionego C. S. nie rozpoznano choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego . Rozpoznano natomiast w odniesieniu do zarzucanego mu czynu zaburzenia osobowości u osób uzależnionych od alkoholu . Ten stan psychiczny tempore criminis nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego jej czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. O ile tempore criminis badany wprawił się w stan nietrzeźwości to był to stan , którego skutki mógł przewidzieć . Stan zdrowia psychicznego obwinionego pozwala na jego udział w postępowaniu karnym (pocztytalność nie budzi żadnej wątpliwości) oraz na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny . Dodatkowo z uzupełniającej opinii ustnej wynika iż leki psychotropowe H. i O. które zażywał obwiniony to leki których nie powinno prowadzić się pojazdów mechanicznych i nie można ich łączyć z alkoholem.

Sąd dał pełną wiarę opinii psychologicznej sporządzonej przez biegłą K. P. w dniu 30 lipca 2019 r. (k. 59- 63) jako jasnej , dokładnej i fachowej.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 94. § 1 k.w. karze podlega , kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze grzywny. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 94 jest bezpieczeństwo ruchu drogowego, w tym przypadku zagrożone możliwością prowadzenia pojazdów przez osoby niemające uprawnień do kierowania nimi . Prawo jazdy stwierdza posiadanie uprawnienia do kierowania . W przypadku odpowiedzialności za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. istotne znaczenie ma formalne posiadanie uprawnień do prowadzenia danego rodzaju pojazdu, a nie faktyczne umiejętności prowadzenia, kierowania pojazdem co słusznie zaznaczył Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Karnej z dnia 28 lutego 1975 r. teza 20, stwierdzając, że prowadzeniu pojazdu mechanicznego wymaga odpowiednich kwalifikacji zarówno w zakresie techniki jazdy, jak i znajomości obowiązujących zasad ruchu drogowego, z tego wynika też konieczność uzyskania przez prowadzących pojazdy mechaniczne prawa jazdy. Sam fakt jednak posiadania umiejętności prowadzenia pojazdu mechanicznego oraz znajomość zasad ruchu nie oznacza umiejętności prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Wykroczenia określone w dyspozycji art. 94 § 1 k.w. ma charakter indywidualny i formalny, a więc może je popełnić jedynie osoba prowadząca pojazd na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu bez wymaganych

prawem uprawnień przez działanie zarówno umyślne, jak i nieumyślne, przy czym nie ma znaczenia skutek w postaci zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wystarczy brak formalnych poświadczeń określonych w dyspozycji komentowanego przepisu. (za Tomasz Grzegorzczak (red.), Wojciech Jankowski, Monika Zbrojewska Komentarz do Kodeksu Wykroczeń).

Działanie obwinionego C. S. niewątpliwie wypełniło wszystkie znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. albowiem w dniu 16 marca 2019 roku ok. godz. 23:15 w miejscowości L. na ul. (...) kierował na drodze publicznej pojazdem marki H. o nr rej. (...) nie mając do tego uprawnień. Z wyjaśnień obwinionego C. S. wynika wprost iż nigdy nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi (k. 78) . Tym samym obwiniony C. S. miał świadomość iż nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami , jednak mimo to prowadził pojazd mechaniczny samochód marki H. o nr rej. (...) na drodze publicznej – ul. (...) w L. . Działanie obwinionego C. S. miał więc charakter umyślny .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina obwinionego C. S. odnośnie popełnienia przez niego czynu z art. 94 § 1 k.w. nie budzą wątpliwości.

Przepis art. 86 § 1 k.w. stanowi , iż karze podlega , kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 86 k.w. jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym zagrożone przez niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym (§ 1) lub przez niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdy sprawca znajduje się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka (§ 2). Do nowelizacji z lipca 2010 r. komentowany przepis przewidywał jedynie ogólne niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie w ruchu drogowym. Obecnie po nowelizacji wyraźnie chodzi tu o niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu, ale na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu.

Zachowanie sprawcy naruszające przepis art. 86 § 1 k.w. będzie polegało na niezachowaniu należytej ostrożności, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego. Trzeba przy tym pamiętać, że nie da się przewidzieć ani unormować wszystkich sytuacji, jakie mogą zaistnieć w ruchu drogowym, ocena zachowań uczestników ruchu drogowego w każdym z takich przypadków powinna podlegać ocenie na podstawie ogólnej istoty zasad ostrożnego i rozważnego zachowania się, co podkreślił Sąd Najwyższy w swoim wyroku, stwierdzając, że reguły wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu muszą być respektowane mimo braku przepisu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1995 r., III KRN 20/95, OSNKW 1995, nr 11-12, poz. 84). Jak wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1976 r., VI KRN 135/76, OSNKW 1976, nr 10-11, poz. 130, każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należyłą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymania się od czynności, które mogą to bezpieczeństwo zmniejszyć. Jednocześnie jednak Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że kierowca nie może skutecznie się bronić przed zarzutem nieostrożności tym, że nie naruszył żadnego przepisu administracyjno-drogowego, a nawet tym, że postąpił zgodnie z istniejącym nakazem albo zakazem drogowym, jeżeli fachowa ocena jego zachowania się w konkretnej sytuacji drogowej z punktu widzenia umiejętności prowadzenia pojazdu na drogach publicznych prowadzi do wniosku, że nie zachował on ostrożności wymaganej do wykonania zawodu lub czynności kierowcy. I odwrotnie - samo naruszenie przez kierowcę takiego lub innego nakazu lub zakazu drogowego nie daje jeszcze podstaw do ścigania karnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 1961 r., I K 559/60, OSNKW 1962, nr 4, poz. 55).

Zgodnie z przepisami ustawy - Prawo o ruchu drogowym przez określenie „szczególna ostrożność” należy rozumieć zachowanie ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu, a więc pieszego, kierującego, a także innej osoby przebywającej w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze, do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (art. 2 pkt 22). Słusznie więc Sąd Najwyższy stwierdził, że do odpowiedzialności z art. 86 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przeczernego,

stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestników ruchu drogowego "ostrożności szczególnej", a więc większej niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2003 r., III KK 61/03, LEX nr 77467).

Odpowiedzialność na podstawie art. 86 § 1 k.w. będzie ponosił sprawca, który przez zachowanie nienależytej ostrożności spowodował realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czyli groźbę wypadku drogowego czy innego niebezpieczeństwa mogącego prowadzić do kolizji drogowej. Jednocześnie jednak, gdyby w przypadku niezachowania należytej ostrożności nie doszło do zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wówczas brak jest podstaw do odpowiedzialności na podstawie analizowanego przepisu. (za Tomasz Grzegorzczak (red.), Wojciech Jankowski, Monika Zbrojewska Komentarz do Kodeksu Wykroczeń wydanie II).

Działanie obwinionej C. S. wypełniło wszystkie znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. albowiem w dniu 16 marca 2019 roku ok. godz. 23:15 w miejscowości L. przy ul. (...) kierując pojazdem marki H. o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Działanie obwinionego C. S. polegało na tym iż poprzez niezachowanie należytych środków ostrożności i nie dostosowanie prędkości do panujących warunków drogowych na łuku drogi utracił kontrolę nad kierowanym przez siebie samochodem marki H. o nr rej. (...) i wypadł z drogi wjeżdżając na chodnik i uszkadzając znaki drogowe oraz latarnię szkodę na rzecz Urzędu Miasta L.. Następnie obwiniony C. S. oddalił się z miejsca tego zdarzenia. Fakt że obwiniona C. S. popełnił zarzucany mu czyn wynika wprost z wyjaśnień obwinionego C. S. (k. 14 i 78) oraz dowodów w postaci : notatki urzędowej (k. 1-2, k. 3, k. 10), szkicu miejsca wypadku drogowego (k. 4), protokołu oględzin rzeczy (k. 6, k. 7, k. 8, k. 9), dokumentacji fotograficznej (k. 11- 12), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 28), dokumentacji medycznej (k. 38), opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 41-44), opinii sądowo- psychologicznej (k. 58-63) i opinii sądowo- psychiatrycznej uzupełniającej (k. 67-69, k. 96-97). Należy wskazać iż obwiniony C. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 14 i k. 78).

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina obwinionego C. S. odnośnie popełnienia przez niego czynu z art. 86 § 1 k.w. nie budzą wątpliwości.

Wymierzając obwinionemu C. S. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

W powyższej sprawie Sąd jako okoliczność łagodzącą uznał iż obwiniony C. S. nie był dotychczas karany (k. 27) .

Natomiast jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę charakter działania obwinionego C. S. i rodzaj naruszonego przez niego dobra .

W powyższej sprawie Sąd na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zb z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. obwinionego C. S. skazał , zaś na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych . Sąd uznał , iż grzywna w wysokości 200 zł jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez obwinionego C. S. . Wymierzenie obwinionemu C. S. kary grzywny w wysokości 200 zł spełni zarówno cele zapobiegawcze i wychowawcze , jakie winny być osiągnięte w stosunku do obwinionego .

Na podstawie art. 86 § 3 k.w. Sąd orzeka wobec obwinionego C. S. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat. Orzekając wobec obwinionego C. S. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat , Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 86 § 3 k.w. . Sąd uznał bowiem , iż okres 2 lat jest wystarczający dla spełnienia roli represyjnej wobec obwinionego . Tylko ten środek karny spełni wobec obwinionego funkcję prewencyjną i wychowawczą oraz zapobiegnie powrotowi do podobnych wykroczeń. Ponadto ten środek karny winien wyeliminować przez okres jego obowiązywania zagrożenie jakie stanowi obwiniony C. S. dla innych uczestników ruchu drogowego. Z zachowania sprawcy wynika wniosek, że lekceważy on zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji (por. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1988 r., OSNPG 1989, poz. 52). Ponadto za orzeczeniem zakazu przemawia treść opinii sądowo-

psychiatrycznych dotyczącej obwinionego C. S. (k. 67-69 i k. 96-97). Należy wskazać że obwiniony C. S. został skazany za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. , a okoliczności popełnienia przez obwinionego tego czynu prowadzą do wniosku , iż prowadzenie przez niego pojazdów zagraża bezpieczeństwu w komunikacji , dlatego Sąd orzekł ten środek karny.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w. Sąd zasądził od Skarbu Państwa - Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata E. K. kwotę 265,68 zł (dwieście sześćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem nie opłaconej przez obwinionego C. S. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu.

Na podstawie art. 121 § 1 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił obwinionego C. S. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa biorąc pod uwagę jego dochody .

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji .